శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

నమస్కారం

గురువుగారు: నమస్కారం అంటే 'న'–'మ' లేక 'నేను–లేను', మరియు 'ఆస్కారం'. కాబట్టి 'నేను' లేక 'నాది' అనే వాటికి ఆస్కారం లేదు అని దాని అర్థం. ఏ స్థితిలో నేను, నాది అనే వాటికి ఆస్కారం ఉండదో అది నమస్కారం. అంతేగాని "అతను నాకు నమస్కారం చేశాడా?" లేకపోతే "అతను ఈ రోజు నాకు నమస్కారం చేయలేదు" అని కాదు. అది నమస్కారానికి పూర్తిగా విరుద్ధమైనది! మన అహంకారం మరియు నేను, నాది అనే భావన సద్గురు పాదాల క్రింద అణగిపోవాలని మనం ప్రార్థిస్తాం కదా (ప్రార్థించమా)? కాబట్టి మనం నమస్కారం చేసిన ప్రతిసారీ అటువంటి భావోద్వేగం, వినమ్రభావం కలగాలి, ఆ నమస్కారానుభవాన్ని ఉజ్జీవం చేసుకోవడానికి వీటిని మరింత బలీయం చేసుకోవాలి. అది సాష్టాంగనమస్కారమైనా, పాదనమస్కారమైనా, మీరు చేసే మరే ఇతర నమస్కార రూపమైనా– నమస్కారమనే ఆచారవిధి వెనుక గల ఉద్దేశ్యము ఇదే.

భక్తుడు: *మీరు చెప్పిన వివిధ నమస్కారాలు ఏమిటి?*

గురువుగారు: హృదయం ముందు అరచేతులను జోడించడం (అంజలి) నమస్కారం. పూజనీయులు లేదా మహాత్ముల పాదాలను స్పృశించడం పాదనమస్కారం. సాష్టాంగ నమస్కారం అంటే శరీరం యొక్క మొత్తం ఎనిమిది అంగాలను నేలపై ఆనించడం; అందువలన ఏ అవయవం కూడా మిగతా వాటికన్నా ఉన్నతస్థాయిలో ఉండదు. శిరస్సు మాత్రమే కాదు, శరీరంలోని మొత్తం అవయవాలన్నీ నేలపై సమతలంగా ఉంటాయి. ఇంగ్లీషులో "He fell flat infront of him" ("ఇతను ఆయన ముందు సాగిలపడ్డాడు") అంటారు కదా అలాగన్నమాట. దానర్థం ఏమిటంటే అతని అహం అంతా పోయింది, ఇంకేమీ మిగలలేదు. మనకు కావలసిందీ అదే కానీ సవ్యమైన రీతిలో. మనం అటువంటి వినమ్రతను కోరుకునేటప్పుడు, మనకటువంటి కోరిక ఉన్నప్పుడు ఎన్నిసార్లు అనే ప్రశ్న ఎక్కడిది? వాస్తవానికి అటువంటి నమస్కారమనేది నిరంతరం జరగాలి, అప్పుడు నిరంతర నమస్కారస్థితిలో ఉంటారు. అందుకే ముస్లింలు నమాజు చేసేటప్పుడు ఒక చిన్నగుడ్డను తల మీద కప్పుకుంటారు– ఎవరి దివ్యత్వమైతే తమ శిరస్సులపై ఉందో, అటువంటి భగవంతుని (అల్లా) క్రింద తాము ఉన్నామన్న దానికి సంకేతంగా! ఇదే కారణంతో బాబా తల మీద గుడ్డను ధరించేవారు.

భక్తుడు: *వాళ్ళు తమ తలపై ఏదైనా ధరిస్తారా?*

గురువుగారు: అవును, వారికి వినమ్రతాభావాన్ని అనుభూతి చెందడానికి దోహదం చేసే ఒక ఆచ్ఛాదనమది. అందుకనే నమాజు చేసేటప్పుడు తమ తలపై కప్పుకుంటారు. ఫకీరు అంటే నిరంతరమూ నమాజు చేస్తూనే ఉండేవారు, రోజుకు

నాలుగైదుసార్లు మాత్రమే కాదు, ఆయనెప్పుడూ నమాజు స్థితిలోనే ఉంటారు, అందువల్ల ఆయన తమ తలపై ఎప్పుడూ కప్పుకునే ఉంటారు.

భక్తుడు: *నిజానికి, మేమంతా పాదనమస్కారం కోసం ఆతృతగా ఎదురుచూస్తూ ఉంటాము. అటువంటి అవకాశం గనుక వస్తే, మేము ఆ అవకాశాన్ని వదులుకోము అనుకుంటూంటాము. కానీ (అయితే) పాదనమస్కారం యొక్క ప్రాముఖ్యత ఏమిటి? మా భక్తికి అది ఎలా సహాయపడుతుంది? ఎంత తరచుగా అది అవసరమవుతుంది? దీని గురించి కాస్త వివరిస్తారా?*

గురువుగారు: వాస్తవానికి, పాదనమస్కారం అనే ఆచారం వెనుక గల అంతరార్థమేమిటంటే, మన శరీరంలోని అత్యున్నత భాగమైన శిరస్సును అన్నింటికన్నా క్రింద స్థానానికి తీసుకురావడం. క్రింద స్థానం (క్రిందికి), అంటే ఏ స్థాయికి?– సద్గురువు పాదాల చెంతకు. మనం ఆయన ముందు, ఆయన పాదాల చెంత మనం అన్నింటికన్నా తక్కువ వారమని, వినమ్రులమని ఆయనకు తెలుపడానికి అలా చేస్తాం. కాబట్టి మన శరీరంలోని అత్యున్నత భాగాన్ని సద్గురువు యొక్క అథోభాగమైన పాదాల వద్దకు తీసుకువస్తాం. తలను ఆయన (సద్గురువు) పాదాల దగ్గర ఉంచడం, పాదాలను స్పృశించడం అనే ఆచారం అలా వచ్చింది. నీ తలను సద్గురువు పాదాల వద్ద ఉంచాల్సిన అవసరం నీకున్నంతవరకు నువ్వు దానిని వీలైనంత తరచుగా చేస్తుండాలి. నిజానికి అది (తల) నిరంతరం అక్కడే (పాదాల వద్ద) ఉండాలి. ఎంత తరచుగా అన్నది కాదు, ఎప్పుడూ మన శిరస్సు సద్గురు పాదాల దగ్గరే ఉండాలి. ఈ అంగముద్రలన్నీ మన ఎఱుకను మరింత స్పష్టం చేసుకోవడానికి సహాయపడతాయి. అన్ని ఆచారాల వెనుక ఉండే అంతరార్థం ఇదే. "ఒక్కసారి చేస్తే సరిపోతుందా!"– చాలదు! అది ఆ ఎఱుకను కలిగించడానికి, దానిని ఇంకా ఇంకా ఎక్కువ చేసుకోవడానికి మాత్రమే. అంతే! దానికున్న ఏకైక అర్థం అదే. అసలు నిజమైన నమస్కారమంటే బాబా పాదాలు ఎప్పుడూ మన తలపై ఉన్నాయి అన్న ఎఱుకే; దానిని బాహ్యంగా చేయడమన్నది మన అంతరంగంలోని ఆ అనుభవానికి అభివ్యక్తీకరణ మాత్రమే. అన్నీ పూజా (ఆచార) విధులు ఇటువంటివే.

గురువుగారు: బాబా ఫోటోను చూసిన ప్రతిసారీ నమస్కరించాలా అని అతను అడుగుతున్నాడు. బాబా ఫోటోకు నమస్కారం చేయకుండా ఉండడానికి పరిష్కారం ఏమిటంటే, నువ్వు బాబా ఫోటోను చూడనప్పుడు కూడా నిరంతరం నమస్కారం చేస్తూండటమే. నువ్వు హృదయంలో గనుక ఎప్పుడూ నమస్కరిస్తూ ఉంటే అప్పుడిక బాహ్యంగా నమస్కరించాల్సిన అవసరం ఉండదు. కాబట్టి ఎప్పుడూ నిరంతర నమస్కారస్థితిలో ఉండండి. అప్పుడు మాత్రమే బాహ్యమైన వ్యక్తీకరణ అవసరం ఉండదు. అలా కాకపోతే మీరు తప్పనిసరిగా నమస్కరించాలి. నేను చేస్తాను. దానిలో తప్పేమీ లేదు.

మీ ఆఫీస్‌లో పై అధికారిని చూస్తావు, అతను నీవైపుగా వస్తూ ఉంటాడు. నువ్వు "నమస్తే సార్" అని చెప్తావు. చెప్పరా మీరు? అలా చెయ్యడానికి నువ్వేమీ సిగ్గుపడవు. బాబా దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి అది మనకు సమస్యగా ఉంటుంది! అలా ఉండకూడదు. నేను నమస్కారం చేస్తాను.

గురువుగారు: మన ఆలోచనలన్నింటినీ, మన భావోద్వేగాలన్నింటినీ, అన్ని సంస్కారాలను, అన్ని వాసనలను వదలిపెట్టి మనల్ని మనం ఖాళీ చేసుకోవాలి. మనం నిర్మలంగా ఉండాలి, మనం చా...లా ఖాళీగా ఉండాలి!! ఈ శూన్యత (ఖాళీ) యొక్క ప్రయోజనం గురించి మనకు ఒక అస్పష్టమైన అభిప్రాయం ఉంటుంది కానీ మనకది నచ్చదు; నిజానికి దానిని మనం ఎదుర్కొనలేము. అందులోని పరస్పర వైరుధ్యం, ద్వైదీభావం అదే. కాబట్టి మొదట మనకు ఈ శూన్యం గురించి తెలియాలి. అందుకే నేను శూన్యం అన్న పదాన్ని వాడను, నేను దానిని ఎప్పుడూ పరిపూర్ణత్వమంటాను. మనం పూర్ణంగా నిండిపోవాలి. దేనితో? సంతోషంతో, ఆనందంతో, తృప్తితో. కానీ అక్కడ ఖాళీ ఉండాలి. మనం చాలా ఖాళీగా ఉంటాం

కానీ దేనినీ లోపలికి రానివ్వం. అదెలాగంటే, ఒక పాత్రలాగా అన్నమాట. ఒక పాత్రను తీసుకోండి, మీ స్నానాలగదిలో ఈ ప్రయోగం అందరూ చేయవచ్చు (నవ్వులు). ఒక పాత్రను నీళ్ళున్న బొక్కెనలో తలక్రిందులుగా, నిట్టనిలువుగా 90 డిగ్రీలలో ముంచండి. ఆ పాత్ర ఖాళీగానే ఉన్నప్పటికీ, ఒక్క చుక్క నీళ్ళు కూడా లోపలికి పోవు. ఎందుకని? అది ఖాళీగా ఉంది కాబట్టి. మనకు తెలిసినంతవరకు అది ఖాళీనే. కానీ అది నిట్టనిలువుగా ఉంది. కాబట్టి అప్పుడు మనం కొంచెం ఒక్క డిగ్రీ వంచితే నీళ్ళు లోపలికి వస్తాయి. ఇంకొంచెం, ఇంకో డిగ్రీ వంచితే మరికొన్ని నీళ్ళు లోనికి వస్తాయి. మరొక డిగ్రీకి మరికొద్ది నీళ్ళు. కాసేపటి తరువాత నువ్వు వంచాల్సిన అవసరం లేదు. ఎందుకంటే నీళ్ళు లోపలికి త్రోసుకువచ్చేస్తాయి. మిగతాది తనంతట తానుగా నిండిపోతుంది. మనమంతా పాత్రలలాంటి వాళ్ళం, అనుగ్రహానంద మహిత జలాలలో తలక్రిందులుగా ఉంచబడిన పాత్రలం. కొన్నిసార్లు బాబా "మీరందరూ తలక్రిందులుగా ఉన్న (బోర్లించిన) కుండలలాంటివారు" అని చెప్పింది దీని గురించే. మనందరి గురించి ఆలోచించినపుడు, ఎందుకు ఆయన సరిగ్గా ఆ సారూప్యమే చెప్పారో నాకు మనసుకు వస్తుంది. మనమంతా ఖాళీ కుండలవంటి వాళ్ళం, కానీ మనం పూర్తిగా తలక్రిందులుగా ఉన్నాం. ఆయన మనలో ఏదైనా పోయాలని అనుకున్నా, లేదు, మనం దానికి ఒప్పుకోం, మనం చాలా గట్టిగా తొణక్కుండా ఉంటాం కాబట్టి ఏమీ లోపలికి వెళ్ళదు. మనం చేయవలసిన ప్రయత్నం ఏమిటంటే కాస్త నాలుగైదు డిగ్రీలు ఒరగడానికి కృషిచేస్తే మిగతా దాని గురించిన బాధ్యత తీసుకోబడుతుంది. మొత్తం సమస్యంతా ఆ నాలుగైదు డిగ్రీలతోనే వస్తుంది.

భక్తుడు: *కానీ గురువుగారూ! ఈ నాలుగైదు డిగ్రీలు ఒరగడం మేము చేయాలి కదా? దానిని మేమెలా చేయగలం?*

గురువుగారు: శూన్యత్వస్థితి గురించి భయపడకుండా ఉండి, అనుగ్రహసాగరంలో నువ్వు నిజంగా తలక్రిందులుగా వున్న కుండవని తెలుసుకున్నపుడు, ఇక అక్కడ ఏం చెయ్యాల్సిన అవసరం లేదు. జరగవలసింది సవ్యంగా జరిగిపోతుంది. కానీ సమస్యేమిటంటే "మేం ఖాళీగా ఉన్నాం, లోపలికేం రావట్లేదు. మేము ఇక్కడ ఎన్నో కష్టాలకోర్చి, ఇలాగే చాలా రోజుల నుండి ఉన్నాం, సముద్రంలో వున్నా– ఇంకా ఖాళీగా ఉన్నాం". మనం నిజంగా ఖాళీగా ఉన్నామా? లేదు, మనలో నిండా గాలి వుంది! (గురువుగారు నవ్వుతూ...) అది కూడా వుంది, కానీ మనం ఆ గాలిని ఇష్టపడం. కాస్త వంచండి, అప్పుడు బుడబుడమని బుడగలు వస్తాయి. ఇవే మీకు కలిగే ఆధ్యాత్మికానుభవాలు! (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *కానీ మమ్మల్ని మేము ఎలా వంచుకోగలం?*

గురువుగారు: నేను మీకు చెప్పాను: మీరు ఒక పాత్ర అని మీరు తెలుసుకొంటే, మీరు వంచబడతారు. లోపలికి నెట్టుకుని రావడానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఆ (నీటి) ఒత్తిడిని ఎంతోకాలం ఆపలేము. ఆ అవగాహన కలిగినప్పుడు, హఠాత్తుగా పాత్ర తిరిగిపోతుంది, అప్పుడు మీరంటూ మిగలరు. కానీ నువ్వు బలవంతంగా పాత్రని పట్టుకుని వున్నావు. "నీళ్ళేవీ లోపలకు రావడంలేదు. ఏమీ లేదు" అని అడుగుతున్నావు, ఫిర్యాదు చేస్తున్నావు. దానిని అలా పట్టుకొని ఉన్నపుడు లోపలికి నీరెలా వస్తుంది? నీటికి శక్తిలేదు. కొంతకాలం తరువాత అలా పట్టుకోవడంలో నువ్వు అలసిపోయినపుడు, నిన్ను నువ్వు నిటారుగా ఉంచుకునేందుకు అశక్తుడవైనప్పుడు నీరు లోపలికి వస్తుంది. అందుకనే ఆ అశక్తతను, అసహాయతను అనుభవించవలసి వస్తుంది. దాని వలన మనం కొంచెం వంచబడటం, వంగడం జరుగుతుంది. మనం బాబా ముందు సాష్టాంగపడినప్పుడు జరిగేది అదే. నువ్వు వంగుతున్నావు, నీ పాత్ర ఒరుగుతోంది. అది గుర్తుంచుకోండి. అలా ఒక్కొక్క డిగ్రీ ఎక్కువయ్యే కొద్దీ అనుగ్రహజలం అంత ఎక్కువగానూ లోపలికి వస్తుంది. అదీ నమస్కారం. ఇలా ఇక్కడ వంచడం కాదు. ఇక్కడకు వచ్చి నా ముందర వంగి ఉండటంకాదు. నేనెప్పుడూ మీరు మీ పాత్రను వంచుతారని, కొద్దిగా ఎక్కువగా వంచుతారని ఆశిస్తాను.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.